

[Steen Folke]

hånden har vænnet sig til, at socialdemokratisk og borgerlig politik på en række områder ikke er til at skelne fra hinanden. Udenrigsministerens tale kunne såmænd lige så godt have været holdt af salig Ole Bjørn Kraft.

Udenrigsministeren omtalte i sit andet indlæg, at debatten havde været nuanceret og balanceret, bortset fra ét indlæg. Jeg må sige, at da han sagde det, tænkte jeg, at det måtte være hans eget, han havde i tankerne, men det var det altså ikke. Det var det indlæg, jeg kom med.

Jeg synes faktisk, det var forbløffende, så ubalanceret udenrigsministerens indlæg var. Der var ikke én eneste kritik af den amerikanske regerings gigantiske oprustningsplaner, fremsat for ganske nylig. Ikke antydning af kritik af tankerne om at føre begrænset atomvåbenkrig, muligvis i Europa. Overhovedet ingen kritiske bemærkninger vendt i den retning. Ikke engang beslutningen om at fremstille neutronvåben, som dog tidligere er blevet udsat for en spagfærdig kritik, blev egentligt kritiseret. Der blev kun udtrykt et fromt håb om, at denne beslutning ikke ville vanskeliggøre de forhandlinger, der kom. Jeg synes, det var en forbløffende ubalanceret, unuanceret tale, udenrigsministeren holdt. Forbløffende i betragtning af i hvert fald nogle af de strømninger, der findes i hans eget parti. Jeg vil ikke sige, at det forbløffede mig med kendskab til udenrigsministerens egne personlige politiske synspunkter.

Udenrigsministeren svarede på mit spørgsmål om holdningen til det kommende NATO-udenrigsministermøde i december måned, hvor jeg opfordrede til, at den danske regering skulle arbejde for, at beslutningen om de 572 nye atomraketter blev stillet i bero og for, at forberedelserne til deres udstationering blev stillet i bero, med henblik på at give forhandlingerne en bedre chance. Det er et helt konkret forslag, ikke særlig revolutionerende, men det er altså for meget. Ikke tale om, at den danske regering vil arbejde for noget sådant. Nej, man står bag NATOs holdning til disse forhandlinger, en holdning, der er baseret på, at man fastholder beslutningen om at fremstille disse nye våben, og at man fortsætter forberedelserne til deres udstationering, vel vidende naturligvis, at det i det mindste ikke vil lette forhandlingerne med Sovjetunionen, slet ikke i en situation,

hvor den amerikanske regering i øvrigt fører sig frem, som den gør, i hele spørgsmålet om atomoprustning.

Jeg spurgte direkte, om jeg kunne lokke udenrigsministeren til at tage afstand fra den amerikanske plan om atomoprustning, planerne om MX-raketter, B-1 bombefly, osv. Det spurgte jeg i øvrigt også om i åbningsdebatten uden at få noget svar. Jeg fik heller ikke noget svar i denne omgang. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren én gang til. Jeg synes, at hvis udenrigsministeren havde lyst til at komme med et balanceret indlæg, og det forstod jeg at han lagde stor vægt på, så ville der have været en passende balance i at udtrykke en eller anden form for kritik af de amerikanske atomoprustningsplaner på baggrund af den stærke kritik af den sovjetiske atomoprustning, der er kommet til udtryk fra udenrigsministerens side, og som jeg i øvrigt ikke er uenig i. Jeg har før selv kritiseret de sovjetiske planer og den faktiske atomoprustning, der foregår dér. Jeg synes unægtelig ikke, det er rimeligt, at udenrigsministeren fremhæver sine egne synspunkter som specielt balancerede.

Forsvarsministeren svarede også på spørgsmål, som jeg var kommet med. Jeg vil godt prøve at finde ud af, hvordan svaret om de amerikanske flyforstærkninger lidt klarere skulle forstås.

Forsvarsministeren sagde, at USA er bekendt med den danske holdning til atomvåben, og at Danmark vil være i stand til at kontrollere, om der er atomvåben i amerikanske fly. Ingen af delene vil jeg overhovedet bestride. Men så vil jeg gerne spørge forsvarsministeren: skal svaret forstås på den måde, at Danmark vil modsætte sig, at der kommer atomvåben i amerikanske fly i en krisesituation? Er det en rigtig forståelse af det, forsvarsministeren gerne ville sige? Så vil jeg bede ministeren om at sige det klart og tydeligt herfra, for så mener jeg, at det er et lille bitte fremskridt i forhold til de udtalelser, det hidtil er lykkedes at fravriste forsvarsministeren.

Jeg vil sige til hr. Christophersen, at jeg synes, det var et meget interessant tilbud, hr. Christophersen gav, om at spadserer ud på landevejen sammen med mig – et nyt makkerpar i dansk politik, må man nok sige. Nu forstod jeg ganske vist, at hr. Christophersen absolut ville til udlandet, have en politiker-